

ЗДРАВКА ГУЩЕРОВА

Арх. Сигн.: 5.2.1b

Заглавие: Змей наказва с градушка, заради неспазени табута

Жанрова класификация: сказание, легенда

Място на запис: с. Кашина, Мелнишко

Дата на запис: 2004-а година

Запис: Аудио, MD Rec

Разказва: Здравка Гущерова, роден в с. Кашина, 1915 година.

Бележки:

Текст:

Яз, мойта майка е от Либовище. Мойта майка беше от Либовище. Нейнио дедо Велко искал да иде на планина. Ке ви разправа ей тая история. Ойдел, а-е-е нагор далеко, ама си зимал япанджак, вълнено нещо, завивка. Зимал си, че не може се върне, далеко ке иде. Ке се... Там ке преспи нейде. Кат се върнал от планината, има адно место – Петрова църква. На таа Петрова църква, далече е, имало некоа пещера. Пещера, отгоре, е така да е покриена, камен, па отдолу, отдолу па камен. И он ойдел. Немало месечина, казал, че даж ке завърне, ушал се в тая пещера. Ушал се в тая пещера, легнал. Отдека знае шо е, шо има там. Приспал един сан. Слуша, нещо рука отгоре:

- Е-е-е-е! -

И тогу отдолу под негу:

- Е-хе-е! – отзълва се.

Тогу отгор му вика е така:

- Да станеш утре от обед сетне! – казал му – От обед сетне! Щом мине обед, да сбереш козите,

да сбереш бравите, да идеш на Долно Спанчово! На поповаата нива ! Да я опасиш! На комшитските да пазиш! -

- Е, защо? – тогу вика отдолу – Защо?-

- Защо е орал на Арарей и В’ртоломей, и керка му е уроспия! -

Немало вече да... Да рука отгоре и затраяло. Дедо Велко неможал да заспи вече, страх го е. Чикал само да прозоре. Просъмнал, Господ, дено, он земе товара, дръветата, открачил два-три пате:

- А’е, не знаем. Това отгоре не мога да го вида, бе, ми това отдолу що беше под мене, що говореше? –

Какво да е, там било пльошица отгоре. Надол дупка! Надол дупка! Кога гледа, глава човешка, раки, а оттук надолу, па змия, като змия повиян. А надол змия повиян. И затова го викат змей. И он, по’лупял площицата, видял, и кат си иде на Либовище, казал на жената му така:

- Стоянок! – не, Стоя а са викали! Она а била от Неврокоп, там женена – Стой! Са яз кат ки делама... – земал, ручал, учинил – аз ки делама дръветата, ама и ти, и яз ки вардам, ама и ти ке вардиш! -

И, ка сидела, погледала го, а от Солун адин облак. Та отгор ли е било?! Вървел, вървел, вървел, на Долно Спанчово, на поповата нива. Удрил го, удрил го, удрил го, удрил, доту

на земята нарела за жнене пченица! Доту на земята а наврел, на комшицките – ич! На комшитцките пазил, значи ич зян да нема. На поповата нива дото земята я наврел пченицата.